

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/295/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113204593
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2113204593.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, zastúpenej splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s. r. o., Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o 582,31 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 14. novembra 2013 č. k. 8C/109/2013-36 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Nariaďuje súdu prvého stupňa vykonanie opravy úvodnej časti napadnutého rozsudku doplnením označenia vec prejednávajúcej sudkyne.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. zamietol žalobu (ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanej zaplata 125 eur titulom majetkovej škody a 457,31 eur titulom nemajetkovej ujmy a to z dôvodu, že žalovaná zodpovedá za škodu, ktorá mala byť žalobkyni spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 5Er/540/2010) a II. žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal.

Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d/ a ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2 a § 19 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia (ďalej tiež len „zodpovednostný zákon“) a § 41 ods. 2 písm. c/, d/ a i/ a § 44 ods. 2 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení - Exekučného poriadku).Vecne dôvodil, že 15. júla 2010 bola Okresnému súdu Senica doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú uvedený súd zamietol 5. novembra 2010, teda 114. deň od doručenia mu žiadosti a nie s omeškaním viac ako 248 dní, ako tvrdila v žalobe žalobkyňa. Ohľadne prípadného prietahu sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, nerozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh rozhodcovského konania. Exekučný poriadok určuje lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie na vydanie iného rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade, ak má súd za to, že nie je zákonný dôvod na vydanie poverenia, žiadosť o udelenie poverenia zamietne, pričom takéto rozhodnutie nemožno považovať za jednoduché, pre ktoré

by bola určená pätnásťdňová lehota. Pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zákonná lehota neexistuje, a teda nemožno konštatovať, že v prejednávanej veci nebola „nedodržaná“ (správne „dodržaná“ - poznámka odvolacieho súdu). Žalobkyňa ako oprávnená v exekučnej veci vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nepresadzovala zákonnými možnosťami a nijako sa skoršieho rozhodnutia nedomáhala. Žiadnym spôsobom ani nepreukázala, že by v dobe od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jej zamietnutí bola v neistote a hrozila jej akákoľvek škoda a rovnako nepreukázala, že by doba od podania žiadosti do jej zamietnutia viedla k strate jej legitímnych očakávaní, že nastane zákonom predpokladaný stav a vyvolala riziko ohrozujúce konečné vymożenie pohľadávky, keďže v mnohých iných exekučných veciach žalobkyne ako oprávnenej bola sponchybnená právomoc rozhodcovského súdu, resp. materiálna vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. V postupe Okresného súdu Senica neboli zistené žiadne pochybenia, konal riadne a bez priet'ahov a preto možno konštatovať, že sa nedopustil nesprávneho úradného postupu. Absentuje teda prvotná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu (nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ktorý v konaní nebol preukázaný). Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala ich vznik, neuniesla dôkazné bremeno preukázať, že by jej v súvislosti s postupom Okresného súdu Senica v uvedenej exekučnej veci vznikla akákoľvek škoda, či ujma. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu nákladov spojených so správou a vymáhaním pohľadávky bez toho, aby ich bližšie špecifikovala. Nutnosť spravovať pohľadávku zapríčinil povinný (žalovaný) už tým, že nesplnil svoj dlh a oprávnená (žalobkyňa) musela prikočičť k vymáhaniu formou exekúcie. Znamená to, že vznik nákladov žalobkyne ako oprávnenej v exekučnom konaní na správu a vymáhanie pohľadávky nie je v príčinnej súvislosti s postupom Okresného súdu Senica v exekučnej veci. Tvrdenia o vzniku majetkovej škody (v žalobe len všeobecne popísané) nebolo nijako zdokladované a určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku. V časti náhrady nemajetkovej ujmy dospel súd prvého stupňa k záveru, že v prejednávanej veci by stačilo iba prípadné konštatovanie porušenia práva a nie sú dané (s prihliadnutím na dôvody uvedené vyššie) dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora, s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť už v čase pred rozhodnutím v základnom konaní. Nepochybne žalobkyňa musela byť všeobecne známa vzhľadom na predmet jeho podnikania (ktorým je poskytovanie úverov z vlastných zdrojov) a to ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, rozhodovacia prax všeobecných súdov v danej oblasti (rozhodcovských rozsudkov). Preto ak by aj žalobkyne vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, nebola preukázaná súvislosť ich vzniku s postupom Okresného súdu Senica v uvedenej exekučnej veci. V konaní žalovaná vzniesla aj námietku premlčania, ak došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23. apríla 2009, o takýto prípad však v prejednávanej veci nešlo, a preto sa súd prvého stupňa námietkou premlčania nezaoberal. Uzavrel, že nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, reálne nepreukázanie vzniku škody, ako aj chýbajúca príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, boli dôvodom na zamietnutie žaloby pre nedôvodnosť nároku. V časti trov konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne plným úspechom žalovanej, ktorá však o náhradu trov konania nepožiadala a ani nepreukázala, že by jej trovy konania vôbec vznikli.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala včas odvolanie iba žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že jej bola postupom súdu prvého stupňa odňatá možnosť konať pred súdom, ďalej že vec okresný súd nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a tiež, že neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvého stupňa podľa nej rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona, hoci nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí, ktoré musí byť zrušené. Súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zodpovednostného zákona v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom §

9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení takéhoto zákona č. 412/2012 Z. z.. Svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Vytkla tiež súdu prvého stupňa, že vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníckam nevznikol stav právnej neistoty a len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol návrh na znalecké dokazovanie, čím znemožnil žalobkyni objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Keďže výsledok znaleckého dokazovania mal tvoriť jeden zo základov pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Súdu neprislúchalo polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie, pričom súd prvého stupňa svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase). Zodpovednosť štátu podľa uvedenej judikatúry vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, keď to je predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania celú vec (od rozhodnutia vo veci samej bolo závislým i rozhodnutie o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo o prejednanie /aj/ veci samej, popri tom však nie o prípad, v ktorom by bolo nutným prejednávanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal vec na pojednávaní, nešlo tu o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a potrebu pojednávania si nevynucoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba navzdory námietkam žalobkyne považovať za vecne správny, keď súd prvého stupňa v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke.

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých okresným súdom dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo (samozrejme bez ambície presvedčiť kohokoľvek, najmä nie niekoho s celkom jednoznačným záujmom na inom výsledku konania) by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné:

Žalobkyňa sa žalobou domáhala z dôvodu údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu náhrady škody vo výške 125 eur ako náhrady účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, keď táto suma by ju nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Podľa vlastného tvrdenia vynaložila v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému 40 eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde 15 eur. Zároveň si uplatnila ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jej práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 457,31 eur, ktorú vyčíslila výpočtom (alikvotným pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu). Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnila žalobkyňa tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jej legitímneho očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu

jej pohľadávky. Tvrdila, že by vďaka včasnému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote mohla včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožiteľnosti jej pohľadávky s príslušenstvom, pretože by vedela, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní podľa ustanovenia § 44 ods. 2 E. p. pritom považovala za nesprávny úradný postup exekučného súdu.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená exekučnému súdu 15. júla 2010, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom v Bratislave, spisová zn.: SR 12965/09 z 27. augusta 2009 a exekučný súd uznesením č. k. 5Er/540/2010-16 z 5. novembra 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Súd prvého stupňa vo veci správne aplikoval ustanovenia zodpovednostného zákona.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zodpovednostného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 2 zodpovednostného zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zodpovednostného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zodpovednostného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona (v znení účinnom do 31. decembra 2012 vrátane), právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zodpovednostného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zodpovednostného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zodpovednostného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zodpovednostného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

V prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa jedná o objektívnu zodpovednosť, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné

preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu.

Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody a 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v prejednávanej veci teda na žalobkyňi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v citovanom ustanovení § 9 ods. 1 zodpovednostného zákona výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné vyvodiť a to aj z ustálenej judikatúry, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, či úplná nečinnosť pri výkone verejnej moci.

Žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 E. p., keď zamietajúce rozhodnutie vydal až po uplynutí 15 dní.

Podľa § 44 ods. 2 E. p. v znení účinnom do 31. mája 2011 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ E. p. podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila alebo vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že lehota 15 dní je zákonodarcom stanovená pre exekučný súd len v prípade nezistenia rozporu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Len v tom prípade je povinnosťou exekučného súdu do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poveriť exekútora na vykonanie exekúcie. Pre prípad zistenia rozporu exekučného titulu so zákonom, v ktorom prichádza do úvahy len zamietnutie žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zákonodarca lehotu neurčil. Nie je teda možné konštatovať, že v prejednávanej veci došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu tým, že tento žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol až po uplynutí lehoty určenej na kladné vybavenie žiadosti.

Ako odvolací súd vyššie konštatuje, podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne. Podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci splnená nie je a takto nemôže byť splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou (tvrdená príčina chýba). Vzhľadom k uvedenému nie je

potrebné už skúmať existenciu škody, jej rozsah a ani nemajetkovú ujmu, náhrady ktorej sa žalobkyňa domáha.

Odvolací súd mal teda za to, že súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vec posúdil správne aj po právnej stránke. Odvolacie námietky žalobkyne považoval za nedôvodné a sčasti zmätočné. K námietke interpretácie ustanovenia § 9 ods. 1 zodpovednostného zákona, „inšpirovanej“ ustanovením § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zák. č. 412/2012 Z. z. odvolací súd uvádza, že namietanú retroaktivitu z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné vyvodiť, keďže súd prvého stupňa v tejto veci správne aplikoval úpravu účinnú v čase tvrdeného nesprávneho postupu. Pokiaľ sa súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku zaoberá prípadnými prieťahmi v konaní, reaguje tak na žalobu, v ktorej žalobkyňa poukazuje aj na nesústreďenosť exekučného súdu v konaní a na zbytočné prieťahy. Správne ten potom (súd prvého stupňa) uvádza, že prípadné prieťahy v konaní môže konštatovať jedine ústavný súd, prípadne Európsky súd pre ľudské práva. Pokiaľ odvolateľka v odvolaní tvrdí, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, toto svoje tvrdenie bližšie nekonkretizovala. Zmätočná je aj námietka, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo zastáva názor, že žalobkyňa nevznikol stav právnej neistoty, keď takýto názor sa v odôvodnení rozsudku nenachádza a súd prvého stupňa nedôvodil tým, že žalobkyňa nevznikol stav právnej neistoty, ale že takýto stav nepreukázala. Podobne je to aj s poukazom na zamietnutie návrhu na znalecké dokazovanie súdom prvého stupňa, keďže takýto návrh žalobkyne z obsahu spisu nevplyva a z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevplyva ani polemika súdu prvého stupňa na tému limitácie dĺžky súdnych konaní.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vrátane správneho výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 222 ods. 3 a § 164 O. s. p. ale súdu prvého stupňa nariadil opravu nesprávnosti v úvodnej časti jeho rozsudku doplnením chýbajúceho označenia vec prejednávajúcej sudkyne (v tejto súv. por. aj § 157 ods. 1 O. s. p.).

V odvolacom konaní bola v plnom rozsahu úspešná žalovaná, v dôsledku čoho jej podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná si však návrh na priznanie jej náhrady trov odvolacieho konania nepodala, a preto jej náhrada ani nebola priznaná (keď navyše zo spisu žiadne trovy tejto účastníčky v odvolacom konaní nevyplyvajú).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.